

[Erhard Jakobsen]

Og så statsministerens bemærkninger på det indenrigspolitiske felt. Her begik statsministeren den samme brøler, synes jeg, som lidt hoverende talsmænd for socialdemokratiet har gjort det ved forskellige lejligheder, når de ligefrem hånende og pralende sagde, at der er ikke nogen opposition. Nej, det er da klart, for der er ikke nogen politik at opponere imod. Regeringen har ikke en politik. Regeringen leder landet, og det er det, vi beder den om, men regeringen fører sin politik sammen med snart det ene, snart det andet oppositionsparti. Hvordan havde man så regnet med at de pågældende oppositionspartier skulle komme bagefter og føre opposition imod den politik, de selv har været med til at gennemføre? Selvfølgelig kan de da ikke det, men det betyder da ikke, at der ikke er en opposition. Hvis statsministeren – og hvis han nu både bliver stats- og udenrigsminister, har han dobbelt grund til det – én gang til skal have fornærmet vore allierede forskellige steder, vil han opdage, at der er en opposition her i tinget. Hvis en anden minister én gang til skal lave sådan noget som det, der skete i forbindelse med lufthavnen, vil han opdage, at der en opposition her i tinget, der gør opmærksom på det. Og hvis finansministeren eller skatteministeren fortsat ønsker at komme med trusler om alle de ulykker, der skal nedkaldes over erhvervslivet, skal han nok opdage, at der er en opposition her i tinget, og den bliver større og større og kraftigere og kraftigere. Her har vi selvfølgelig fremskridtspartiet med også, det er da klart. Man skal altså ikke lade, som om det ikke spiller en rolle, at fire partier prøver på beskedent i starten at finde hinanden på de punkter, hvor der ikke, som fremskridtspartiet vil have det, er tale om et fantastisk bragende alternativ. Ingen får mig til at komme og love denne befolkning kæmpeskatteløstelser. VKRs afskrækkende eksempel er vist nok i den henseende. Ingen får mig til at komme og fortælle, at en anden regering kan redde landet, og alt det sludder. Det er slet ikke det, det drejer sig om. Denne regering har ikke kørt landet ned, bl. a. af den grund, at landet slet ikke er kørt ned. Man behøver ikke at færdes ret længe rundt her i landet for at vide, at landet ikke ligefrem er kørt ned, og det har regeringen selvfølgelig heller ikke gjort, men heller ikke kørt det op. Det er ikke det, der er baggrunden, men der er

stigende kredse i befolkningen, som er bange for, hvad der kommer, ikke hvad der er sket, men hvad der kan ske, og adskillige ministre har bidraget til den angst. Vi vil gerne befri disse mennesker for den angst ved at sige, at der er nogle, der vil noget andet, der er nogle, der i opposition og i saglig forhandling vil søge at modvirke den udvikling, og som også er parate til som regering at tage ansvaret for at lede udviklingen væk.

Og så til sidst blot dette med udvikling. Statsministeren kan med fuld ret henvise til socialdemokratiets fantastisk vigtige rolle i den periode, hvor fattigdom er blevet ikke udryddet, men i hvert fald formindsket i dette land. Jeg tror ikke, at den barskeste, den beskeste politiske modstander kan finde på at benægte, at socialdemokratiet fortjener en stor del af æren for, at det er sket. Vi var jo nogle, der i mange år var med – også flere år, end statsministeren har været med – i socialdemokratiet til den udvikling, men tilbage er, at man må ikke kalde det udviklingen. Man må ikke tro, at man kan trække en lige linje igennem alt det, der er sket, og sige: sådan bliver det ved. På en række punkter er man gået for vidt. Det er ikke en udvikling i retning af det, statsministeren forestiller sig med ØD og forskelligt andet, som udviklingen ude omkring peger på. Derfor må man ikke forvente, at partier til højre i salen sådan vil give sig lidt efter lidt, men dog give sig. Nej, vi har på visse punkter nået et punkt, hvor vi siger, at det er ikke den vej, udviklingen skal. Vi kan ikke fortælle nøjagtigt, at her er en ny løsning, men vi kan sige, at det dér er i hvert fald ramlende forkert, og vi vil berolige vide befolkningskredse ved at fortælle, at udviklingen ikke kommer til at gå den vej. Det i sig selv er allerede nok til at danne et eller andet mini- eller maxicenter, hvor nogen fornuftigt snakker om, hvordan vi kan imødegå den frygt, der er i befolkningen, og skabe et alternativ.

Gert Petersen (SF):

Må jeg først sige om dagsordenerne, at socialistisk folkeparti naturligvis kan stemme for den af hr. Ib Christensen foreslåede dagsorden. Det svarer helt til de synspunkter, vi gang på gang har givet udtryk for herinde. Og lad os så tilføje, at når den dagsorden bliver stemt ned – og det bliver den jo – vil